

er indstillede på at følge den fremgangsmåde, for så er vi nået det skridt videre.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er enig med hr. Kristian Thulesen Dahl i, at der ikke er nogen juridisk sammenhæng. Men det, jeg påpegede, var, at der jo er en sammenhæng i argumenterne, for hvis argumenterne for forslaget egentlig går på, hvor forfærdeligt det, der er foregået, er, må de partier, som har fremført disse argumenter, jo være de første til at støtte hr. Thulesen Dahls forslag. Og de burde faktisk takke hr. Thulesen Dahl for, at han har fremsat forslaget, eller eventuelt selv have fremsat et forslag, hvor de måske havde ændret lidt i teksten eller den juridiske formulering.

Det var det, jeg sagde, og det var derfor, jeg sagde, at hvis man ikke er rede til at tage konsekvensen af det, man har stået her på Folketingets talerstol og sagt, så er alle de argumenter for forslaget, vi har hørt, hule, og det er jeg overbevist om er tilfældet, og derfor vil jeg bede hr. Thulesen Dahl og andre, som tror på, at regeringen vil foretage en tilbundsående undersøgelse, om at læse statsministerens svar på spørgsmål nr. S 2260, for det er sølle – ja, det er mere end sølle!

Og når man taler så meget om Undervisningsministeriet, skal man jo også tænke på, at denne lovgivning har cirklet rundt i ministerierne, alt efter hvilket ministerium hr. Ole Vig Jensen, den nuværende undervisningsminister, har befundet sig i, og at den først har været i Undervisningsministeriet og så i Kulturministeriet og så igen i Undervisningsministeriet. Så det er altså både en Venstre-undervisningsminister, en radikal kulturminister og en konservativ kulturminister og nu en radikal undervisningsminister, der har ansvaret for den. Så den er godt dækket ind rundt omkring i salen.

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan i hvert fald starte med at sige, at jeg synes, det forslag, som hr. Kristian Thulesen Dahl stillede om, at man kunne skrive en beretning over det her, er en god måde at løse dette problem på. For problemet er jo, at selv om vi muligvis er enige i hovedintentionen fra Dansk Folkepartis side, må vi altså sige, at det forslag, der ligger her, både med hensyn til bemærkningerne og med hensyn til selve teksten mildt sagt er en lille smule rodet og derfor i hvert fald ikke sender et præcist signal om, hvad det er, vi

ønsker, og at en beretning derfor muligvis kunne være den rigtige løsning.

Det ville også være en anden måde at gøre det på end den måde, man gør det på med L 268, som i virkeligheden er en lex Tvind, som skal jages igennem, og jeg synes sådan set, det er rimeligt nok, at man giver sig lidt tid til at vurdere, hvad det er, man vil have undersøgt, også med hensyn til, hvad der er gjort i ministeriet, og jeg opfatter desværre L 268 som et stort stykke sæbe, som man forsøger at vaske sine hænder med, for det er jo i virkeligheden en kendsgerning, at man i ministeriet har haft en viden, som man bruger som grundlag for at presse en særlov igennem, som ligger på kanten af grundloven, for i ministeriets notater fra både 1983 og 1985 siger man nøjagtigt det samme som det, man bruger som begrundelse for L 268, nemlig at huslejekontrakterne er mystiske, og at det er en koncernlignende konstruktion, osv. osv.

Derfor må man sige, at der selvfølgelig har været en del i ministeriet, der har været fuldt klar over, hvordan det hele hang sammen. Og det, der så er interessant fra mit synspunkt og fra mit politiske standpunkt i denne sag, er jo lige præcis, at de skoler, som man her forsøger at hugge halsen over på, med rimelig ret kan påstå, at der faktisk har været kutyme for, at den praksis, der var, var den praksis, der gjaldt, og at den var rimelig, og at der ikke på det gældende lovgrundlag var noget som helst til hinder for, at man kunne gøre det, man gjorde, eller nogen, der havde nogen indvendinger imod det – heller ikke i ministeriet – i hvert fald ikke indvendinger, der var af en sådan karakter, at man var villig til at gribe ind over for dem.

Og det betyder jo også, at når man lader noget foregå i årtier, i hvert fald i mere end 10 år, så er der også retspolitisk kutyme for det, og det vil for mig sige – og det tror jeg også det vil gøre for skolerne – at hvis skolerne siden hen ønsker at køre en retssag på dette område, så betyder det noget, hvorvidt der faktisk var en bestemt kutyme i denne sag. Og lige præcis fra den synsvinkel synes jeg det er vigtigt, at vi får en undersøgelse af, hvilket kendskab ministeriet egentlig har haft til det, for jeg mener, at det også kan være et redskab for nogle af skolerne til at sikre, at de kan få lov til at fortsætte, og eventuelt til at sikre, at denne lov kan blive kendt ugyldig – der kan være mange indfaldsvinkler til det.

Men som sagt kan vi ikke støtte forslaget, som det foreligger.